

маси, или когато сме подъ натискъ, тогива кротуваме, както се позамогнемъ, захващаме да нѣмаме страхъ нито отъ Господя били: грѣхъ, срамъ, хвъргаме на една страна — послободняваме. Господъ забавя, но не забравя, ама защо ми е, като споредъ сухото изгаря и суровото? Да ви кажа, синко, и помнете ми добръ думата: влѣзе ли въ една кѣща, или въ едно село курваретвото, то отъ нея кѣща, отъ него село, далечъ бѣгай; тамъ вече огънь гори. Тууй, незачитане на рѣкъ (цѣломудрие) съсяпа, най-сѣтнѣ, и нашето село. Но нека ви прикажа по-напрѣдъ още нещичко за хайдуть Боби, и за неговата сѣтница, че тогива ще свърши приказката си и за нашето село, за неговото разсипване.

„Имало въ нашето село единъ чотовенъ човѣкъ, името му било Граматикъ Велю, той знаелъ да чете и да пише, за то го и казвале голѣмъ окумушъ*). Граматикъ Велю билъ бездѣткинъ и зель моя баща, кога билъ момче, за свой храненикъ, като синъ, отгледалъ си го, отрастилъ го и, най-сѣтнѣ, го уженва за една хубавелка мома (моя майка). Въ това врѣме, селото ни било въ рѣцѣтъ на единъ проклѣтъ чорбаджия на име Димо чорбаджи; неговѣтъ имотъ и край нѣмалъ. Ката вечеръ на вратата му свирѣли цигани, а той на чардака си кефъ трошалъ съ вино или ракия. Нецѣнѣ ли, този Димо чорбаджи да хвърли очи на мойта майка, и захваналъ да ѝ провожда думи, и сѣкакъ се мжчалъ да я изгалати. Научава се Граматикъ Велю, насъсква хайдуть Боби.

— Рахатъ бѣди ти Велю, му казва Боби, салтъ ми заеми твойто пишане, че азъ му свѣтявамъ не-

*) Много ученъ човѣкъ.